

podle něhož musil dědic o zápis u pozůstalostního soudu žádati. Předpis ten byl vydán nejen k tomu účelu, by mezi knihou pozemkovou a katastrem byl udržován soulad, nýbrž také v zájmu právní bezpečnosti a v zájmu zduřu ústavu knih pozemkových, by knihovní stav vždy byl v souladu se skutečným právním stavem. Mělo jím býti docíleno, by v souhlasu s oficiosní povahou projednání pozůstalosti výsledky tohoto projednání byly též z moci úřadu knihovně provedeny. Odpovídá tedy zákonu, aby se v této snaze šlo tak daleko, jak daleko s bezpečností a bez obavy komplikací jíti možno (srv. také motivy ke zmíněnému zákonu, sdělené ve výnosu min. sprav. ze dne 25. dubna 1884, čís. 4407 a judikát bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 8. dubna 1896, čís. 3577, kniha judikátů čís. 134). K tomu cíli bylo soudům nařizeno, by všechny knihovní zápisy, které mají býti provedeny podle §u 2 cit. zák. z moci úřadu, byly vedeny v patrnosti a byl zaveden t. zv. evidenční záznam I. (Srv. také §§ 1—6 min. nař. ze dne 6. ledna 1899, čís. 1 věst., pak výnosy ministerstva spravedlnosti věstník z roku 1901 str. 15, z r. 1916 str. 10, z r. 1923 str. 102 a jednací řád § 406 čís. 4.) Těmuž účelu jako § 2 cit. zákona slouží také předpis §u 75 zák. čl. XVI:1894 s tou odchylkou, že pozůstalostní soud nepovoluje sám zápisu, nýbrž předloží hned po pravoplatnosti odevzdávajícího výroku tento výrok knihovnímu soudu k provedení příslušných zápisů. Ale i když se vykládají dotyčné předpisy podle svého doslovu, nemůže býti o tom pochybnost, že v tomto případě v zaslání odevzdávajícího výroku slovenského soudu, ve kterém jest již předem uvedeno, že po nabytí pravoplatnosti bude zdejšímu knihovnímu soudu zaslán s požádáním, aby provedl potřebné knihovní zápisy, jest i podle doslovu zákona »dožádání za výkon« po rozumu §u 177 nesp. říz. a §u 2 posl. odst. zák. č. 82/1883 ř. z., že jest »zařízením« knihovních zápisů podle téhož §u a že jest »dožádáním« úřadu po rozumu §u 76 knih. zák. Také po formální stránce nemůže v knihovního soudu provedení narážeti na obtíž, má-li soud po ruce vyhotovení soudního výroku, ze kterého jsou adresy účastníků zřejmy, a kteréžto vyhotovení zastupuje prvopis a může býti pro sbírku listin podle §u 90 knih. zák. a §§ 17 a 18 instrukce ze dne 12. ledna 1872, č. 5 ř. zák. podrženo, a kdyby snad bylo třeba opisů, musí-li potřebné opisy poříditi soud z moci úřadu za dvojnásobný poplatek soudně ověřených opisů podle §u 2 třetí odstavce zák. čís. 82/1883 ř. zák.

Čís. 6362.

Jde o nedovolenou výhodu ve smyslu §u 47 vyr. ř., převzal-li rukojmí závazek za dluh věřitelův u firmy A, třebas ve vyrovnání byla firma B, dlužnice téhož věřitele, jen když převzetí závazku stalo se proto, by se věřitel uvolil hlasovati pro vyrovnání firmy B.

(Rozh. ze dne 12. října 1926, Rv II 554/26.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný, že podepsal směnky jakožto rukojmí za pohledávku žalující banky u firmy E. jen

proto, by pohnul žalobkyni, aby hlasovala jako věřitelka pro vyrovnání firmy M. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a, přikloniv se k názoru nižších soudů, že podpis směnek žalovaným dlužno pokládati za nedovolenou výhodu ve smyslu Šu 47 vyr. ř., uvedl dále v

d ů v o d e h:

Dovolatelka má za to, že nelze mluvit o nedovolené výhodě podle § 47 vyrovn. ř. proto, poněvadž firma E. jest samostatným právním podnikem, odlišným od vyrovnávajícího se dlužníka, nešla do vyrovnání a není také v žádném vztahu k věřitelstvu firmy M., takže tím, že žalovaný převzal rukojemský závazek za firmu E. a nikoli za vyrovnávajícího se dlužníka, nedostalo se žalobkyni na úkor ostatních věřitelů firmy M. zvláštní výhody. Dovolatelka však přehlíží, že ona jest věřitelkou jak firmy M. tak i firmy E. a že se zajištění její pohledávky u posléz uvedené firmy žalovaným stalo jen z podnětu vyrovnacího řízení firmy M. a v souvislosti s ním. Výhoda její spočívá v tom, že vedle 27% kvoty ve vyrovnávacím řízení firmy M. získala záruku pro další svoji pohledávku u firmy E. a to jen vzhledem k vyrovnacímu řízení oné firmy, totiž za to, že se uvolila hlasovati pro vyrovnání. Zabezpečila si tedy žalobkyně pro případ, že by firma E. svému závazku nedostála, uspokojení své pohledávky, která by byla po případě zcela nebo z části ztracena, na rukojmím, takže by z podnětu vyrovnání firmy M. měla větší prospěch hmotný, než ostatní věřitelé této firmy. K tomu sluší ještě uvést, že zákon vylučuje jakékoliv zjevné nebo skryté výhody pro jednotlivé věřitele a že jest nerozhodno, zda takové výhody měly také úspěch. Jest tedy lhostejno, zda záruka žalovaného za dluh firmy E. měla již v době úmluvy a podpisu směnek význam, či zda snad majetkové poměry firmy E. byly takové, že se dalo očekávat, že se žalobkyni dostane plného uspokojení ze jmění této společnosti.

Čís. 6363.

Přihlásivší se dědic, jemuž nebyla svěřena správa pozůstalosti, nemůže platně uznati pozůstalostní dluh bez souhlasu a schválení pozůstalostního soudu, po případě i soudu poručenského, zanechal-li zůstavitel nezletilé dítě, jež odkázal na povinný díl.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, R I 813/26.)

Na základě notářského spisu povolil soud první stolice Osvaldu H-ovi exekuci proti pozůstalosti po Anně S-ové zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužnice za firmou H. Rekursní soud k rekursu poddlužnice exekuční návrh zamítl. Důvody: Žádost o exekuci opírá se o vyhotovení notářského spisu ze dne 9. července 1926. Tento notářský spis byl zřízen tím způsobem, že Osvald H. a Pavel S.